

РЕШЕНИЕ

№ 6025

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8680** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 95, във връзка с чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от М. Д. Г. гражданин на В., [дата на раждане] год. във W. G. С. Е., с паспорт №[ЕИК]. издаден на 11.05.2016 год. от властите във В., валиден до 11.02.2027 г., притежаваш удостоверение за продължително пребиваване в България №[ЕИК], издадено на 01.11.2019г. от МВР, валидно до 27.06.2023 г., с ЛНЧ: [ЕГН], чрез адвокат О. А. - В. адвокатска колегия, с адрес за кореспонденция: [улица], ет. 5, С. 1000, срещу Решение № 23/18.08.2020 г. на Директора на ТД на НАП – С., с което са потвърдени Решения за отказ Изх. № [ЕГН]/16.07.2020г. и Изх. № [ЕГН]/16.07.2020г на А. А. - Инспектор по приходите при ТД на НАП С., офис „Център”, за издаване на удостоверения за местно лице на България за 2018 г. и 2019 г.

Ответникът – Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, чрез юрк. Н. оспорва жалбата, като по същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли като неоснователна. Претендира направените по делото разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. било подадено Искане за издаване на удостоверение за местно лице с вх. №10-94-13-247/23.06.2020 г. за 2018 г. и 2019 г. от М. Д. Г., гражданин на В., с паспорт №[ЕИК] издаден на 11.05.2016 г. от властите във В., валиден до 11.02.2027 г.,

ЛНЧ [ЕГН], в искането било посочено, че лицето е гражданин на В. като за дните на пребиваване извън България за периодите за 2018 г. и за 2019 г., били попълнени съответни таблици. Към искането са приложени писмо от „Б. К. Е. Г. Ю.“ Л., копия на договор за наем на жилище, копия на самолетни билети и пълномощно.

С цел изясняване на фактическата обстановка и събиране на достатъчно данни за извършване на преценка на критериите за местно лице било издадено искане за представяне на документи и информация от задължено лице (ИПДИЗЛ) с №10-94-13-247/25.06.2020 г.

От страна на инспекторите по приходите, предвид че Удостоверението за местно лице се издава с цел ползване на данъчни облекчения в чужбина съгласно сключените от България СИДДО, била изисквана допълнителна информация и документи, които да уточнят с каква цел /конкретно/ е необходимо издаването на съответното удостоверение, тъй като в подаденото Искане с вх. №10-94-13-247/23.06.2020 г. за 2018г. и 2019 г. липсвали данни от значение за издаване на същото.

Изискано било още да се посочи платеца/платците и вида на дохода/доходите, който/които са реализирани от лицето в О. кралство В. през 2018 г. и 2019 г., по отношение на който/които желае ползването на данъчни облекчения. В случай, че не сте реализирали доходи от другата (чуждата) държава, да уточни необходимостта от този документ, както и причина, поради която институцията/дружеството или друго юридическо/физическо лице, която/което изисква удостоверението за местно лице. Изискано било да се уточни от кой момент (месец, година) лицето се е установило трайно на територията на България и причината за установяването в страната, както и да се представят доказателства във връзка с пребиваването в Република България през 2018 г. и 2019 г.; данни дали лицето е местно лице(резидент) за календарната 2018 г. и 2019 г.; да се представи „Удостоверение А1 за приложимото законодателство" за период 2018 г. - 2019 г.; копие на документ, доказващ основанието за ползване на жилището през съответния период; удостоверение от Дирекция „Миграция“ - МВР за регистрирани данни за преминаване на ГКПП на Република България за периода 01.01.2018 г. - 25.06.2020 г.; удостоверение от Дирекция „Миграция" - МВР, от което да е видно от кога лицето получава статут на „продължително пребиваване" в Република България; данни за семейно положение, доходи и търговска дейност.

От страна на лицето, в резултат на Искането за представяне на документи и информация били предоставени писмени обяснения от 16.07.2020 г. по опис, съгласно изброените въпроси в ИПДИЗЛ. Съгласно изложеното от страна на задълженото лице причината за пристигане в България била установяване на бизнес дейност, посочено е, че понастоящем доходът се облага във В., но задълженото лице (ЗЛ) счита, че би следвало да се облага в България; изложено е още, че ЗЛ е подало искане за издаване на Удостоверение А1 от В., но същото не е издадено към момента: приложено е Удостоверение от Дирекция „Миграция“ на МВР. Предоставени са обяснения за семейното положение и са приложени документи касаещи семейното жилище, хотелски резервации и място на пребиваване във В..

Според проверяващия орган, въпреки представените обяснения и документи, за М. Д. Г. няма предоставени допълнителни документи от значение за извършване на преценка на критериите за „местно лице" съгласно чл. 4 от ЗДДФЛ, поради което намира, че лицето не отговаря на критериите, предвидени в чл. 4 от ЗДДФЛ, въз основа на които едно лице може да се определи за местно. Предвид това, органът по приходите постановил Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице

с Изх. №[ЕГН]/16.07.2020 г., издадено от А. А. - Инспектор по приходите при ГД на НАП С., офис „Център“ и Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с Изх. №[ЕГН]/16.07.2020 г., издадено от А. А. - инспектор по приходите при ГД на НАП С., офис „Център“, връчени на пълномощник на задълженото лице на 21.07.2020 г.

След анализ на изложените в жалбата аргументи, приложените по преписката доказателства, както и въз основа на констатираните факти и обстоятелства и съгласно действащата за периода нормативна уредба, административната инстанция счела, че жалбата е неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 17, ал. 1, т. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), задължените лица имали право да искат издаването и да получават в срок актове или други документи, с които се удостоверяват факти с правно значение или се признава или отрича съществуването на права или задължения, когато имат правен интерес от това.

Административното обслужване, по смисъла на глава дванадесета от кодекса, се извършвало чрез издаване на документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения.

По силата на чл. 88 от ДОПК, органите на ГД на НАП издавали документи от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Документът по чл. 88 се издавал по искане на заинтересованото лице, отправено до компетентната териториална дирекция. Визираната разпоредба кореспондирала с нормата на чл. 17, ал. 1, т. 7 от ДОПК. Поисканите документи се издавали в 7-дневен срок, ако не е предвиден по-кратък срок. Непроизнасянето в срок по искането за издаване на документа се смятало за мълчалив отказ. На основание чл. 89, ал. 3 (Изм. - ДВ, бр. 109 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г.) към искането по чл. 88. ал. 1 се прилагали необходимите за издаването на документа доказателства, ако това е предвидено в нормативен акт.

В разглеждания случай, жалбоподателят поискал издаване на документ - удостоверение за местно лице за периоди 2018 г. и за 2019 г. Подал е Искане за издаване на удостоверение за местно лице с вх. №10-94-13-247/23.06.2020 г. по описа на ГД на НАП С.. В резултат, била извършена проверка и е издадено Искане за представяне на документи и информация от задължено лице (ИПДИЗЛ) с №10-94-13-247/25.06.2020 г., връчено на задълженото лице на 26.06.2020 г. Жалбоподателят представил писмени обяснения по така направеното искане и по извършващата се проверка, като с писмо с вх. №10-94-13-247/16.07.2020 г. е приложена обяснителна записка от лицето М. Г., както и приложени към него документи и обяснения.

Критериите за квалифициране на едно лице като „местно лице“ за съответната държава били регламентирани в нейното вътрешно законодателство, което определяло при какви условия едно лице ще е местно за данъчни цели.

Съгласно чл. 4. ал. 1 от ЗДДФЛ, местно физическо лице, без оглед на гражданството, е лице:

1. което има постоянен адрес в България.
2. което пребивава на територията на България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период, или
3. което е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство, или

4. чийто център на жизнен интереси се намира в България.

В тази връзка следвало да се има предвид, че така определените в закона критерии, са дадени алтернативно и било достатъчно лицето да отговаря на поне един от тях, за да може да се определи като местно за Р. България по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ. В чл. 4, ал. 5 от с. з. било предвидено изключение, а именно не е местно физическо лице лицето, което има постоянен адрес в България, но центърът на жизнените му интереси не се намира в страната. В ЗДДФЛ не била посочена дефиниция за понятието „център на жизнен интереси“, като същото следвало да бъде изтъкувано по следния начин: „Центърът на жизнените интереси се намира в България, когато интересите на лицето са тясно свързани със страната. При тяхното определяне можело да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, и мястото, от което управлява собствеността си.

За да издаде атакуваните Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице е изх. №[ЕГН]/16.07.2020 г. и Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с изх. № [ЕГН]/16.07.2020 г., издадени от А. А. - Инспектор по приходите при ТД на НАП С., офис „Център“ - предмет на административното производство, според АО, проверяващият орган правилно и в цялост обсъдил всички факти, обстоятелства и приложени документи, както към Искането за издаване на удостоверение за местно лице, така и представените в резултат на ИПДИЗЛ и въпреки допълнително дадените от лицето писмени обяснения и представени документи, бил направен законосъобразен извод, че от така събраната информация не е налице нито един от критериите, предвидени в чл. 4 от ЗДДФЛ. Относно период 2018 г., както и за 2019 г. проверяващият орган направил законосъобразен извод, че няма достатъчно доказателства, че лицето е пребивавало повече от 183 дни на територията на Р. България; не е доказано от страна на жалбоподателя, че центърът на жизнен интереси на лицето се намира в България, както и че лицето не е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и/или организации, от български предприятия. В този смисъл бил налице правилен извод, че по силата на чл. 5 от ЗДДФЛ лицата, които не са местни се определяли като чуждестранни за целите на закона и следвало да бъдат издадени решения за отказ за издаване на удостоверения за местно лице както за 2018 г., така и за 2019 г.

Видно от приложените по преписката документи, съгласно предоставено Удостоверение от дирекция „Миграция“ – МВР, лицето пребивавало в страната по-малко от 183 дни. Пребиваването на лицето в България било тясно свързано с икономическите интереси на дружеството – „Би Си И Д. Ай К. Ю. Л.“. като центърът на жизнен интереси на лицето не се намирили в България. Видно от представено Удостоверение от дирекция „Миграция“ – МВР, лицето получавало разрешение за продължително пребиваване в България, по заявление от 28.10.2019 г., на 29.10.2019 година. Посочена е дата 17.05.2018 г. като първа дата на влизане в Р. България. С оглед на изложеното, както и предвид съдържанието на Удостоверението, не можело да се направи обоснован извод, че лицето е пребивавало в Р. България повече от 183 дни за 12-месечен период-както за период 2018 г., така и за периода 2019 г.

Относно семейния статус на ЗЛ било установено, че въпреки приложено писмо от наемодателя, потвърждаващо, че жилищните имоти, наети в С. от „Б.“ Л. се ползват за живеене от жалбоподателя за периода от 12.07.18 г. до 27.06.2020 г., то ЗЛ било във фактическа раздяла със съпругата си от 2013 г., поради което жалбоподателят не бил

регистриран на адреса и не го ползвал като постоянно жилище. Съгласно дадените от лицето обяснения било установено, че в началото на 2018 г. е посещавал България няколко пъти, а през юли 2018 г. се преместил да живее в С. в наето за целта жилище с адрес [населено място],[жк], комплекс „С. С.“, [улица]. [жилищен адрес]. ап. 19 до 31.07.19 г., а от 31.07.2019 г. бил посочен адрес за живеене - [населено място].[жк], комплекс „С. С.“, [улица]. блок 7. ет.7. ап.20 до 27.06.20 г. Относно извършени плащания по наема на посоченото жилище, това само по себе си не доказвало пребиваване на територията на страната, доколкото било напълно възможно заплащането на наема да се осъществява, дори когато лицето е извън страната. Още повече, че представените документи относно наемните отношения установявали, че плащанията са извършени от „Би Си И Д. АП К. Ю К. Л.“, съгласно предоставена счетоводна справка от дружеството.

При постановяване на атакуваните Решение за отказ било установено, че няма предоставени допълнителни документи от значение за извършване на преценка на критериите за „местно лице“ съгласно чл. 4 от ЗДДФЛ.

От събраните доказателства и след извършената проверка АО счел, че органът по приходите правилно е приел, че център на жизнени интереси на лицето не се намира в България. Центърът на жизнени интереси се намира в страната, с която лицето има най-тесни лични и икономически връзки. При преценката на този критерий превес следвало да се даде на личните интереси на лицето, а не неговите икономически интереси. Твърденията за служебни взаимоотношения на лицето с „Би Си П Д. Ай К. Ю К. Л. не пораждали извода, че лицето пребивава постоянно на територията на Република България.

Нямало данни лицето да е изпратено в чужбина от българската държава, от нейни органи и /или организации, от български предприятия, и членовете на неговото семейство.

От събраните доказателства и след извършената проверка, се установявило, че центърът на жизнени интереси на лицето не се намира в България. Центърът на жизнени интереси се намира в страната, с която лицето има най-тесни лични и икономически връзки. При тяхното определяне можело да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което лицето осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, както и мястото, от което управлява собствеността си. При преценката на този критерий превес следвало да се даде на личните интереси на лицето, а не неговите икономически интереси.

Ето защо в конкретния случай, от представените доказателства, и към датата на подаване на искането за издаване на удостоверение не можело да се направи категоричен извод, че са изпълнени условията, при наличието на които лицето може да се определи като местно за България и издадените решения за отказ били правилни и законосъобразни за период 2018 г. и за период 2019 г.

Относно втория критерий, посочен в чл. 4. ал. 1 от ЗДДФЛ - лицето да пребивава повече от 183 дни в годината в България, следвало да се има предвид, че действително жалбоподателят разполагал с удостоверение за продължително пребиваване в Република България за срок до 27.06.2020 г., но самото издаване на подобно удостоверение не изисквало лицето да разполага с постоянен адрес в страната по смисъла на §1. т. 2 от допълните разпоредби на Закона за данъците върху доходите на физическите лица, във връзка с §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на Закона за българските лични документи. Посоченото удостоверение имало за цел персоналната

идентификация на съответното лице, но по никакъв начин не удостоверявало трайното установяване на територията на Република България. Още повече, че в настоящия случай лицето получавало разрешение за пребиваване в страната на 29.10.2019 г. Действително лицето представило договори за наем на жилище, който обаче бил сключен с дружество „Би Си и Д. айн К. Л.", регистрирано в М., В., но това само по себе си не доказвало пребиваване на територията на страната за лицето, доколкото било напълно възможно и заплащането на наема да се осъществява, дори когато лицето е извън страната.

Спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане не заменяли и не уточнявали критериите, регламентирани с нормите на вътрешното законодателство на съответната държава, относно качеството „местно лице". Определянето на едно лице като местно на една държава по смисъла на СИДДО означавало, че е носител на данъчни права и задължения, което от своя страна се определяло с оглед вътрешното законодателство на тази държава. Спогодбите не създавали нови критерии, а имали за цел да разрешават конфликти между двете държави, когато всяка от тях счита едно и също лице за свое местно лице. Приложими в производството по издаване на такъв документ били разпоредбите на вътрешното законодателство на Република България и О. К. В. и С. И. (ратифицирана със закон, Обн. ДВ. бр. 10 от 5 февруари 2015 г.).

В тежест на лицето, искащо да му бъде издадено удостоверение за местно лице, било да докаже наличието на всички законови изисквания с всички допустими доказателствени за това средства, което в случая не било сторено. Вследствие на събраните доказателства органът по приходите установил, че задълженото лице не отговаря на критериите за издаване на удостоверение за местно лице или по-конкретно не можело да се установи центърът на жизнени интереси на лицето да е на територията на Република България.

С оглед приложените към жалби с вх. №94-М-622/30.07.2020 г. и жалба с вх. №94-М-623/30.07.2020 г. по описа на ТД на НАП С. писмени доказателства административната инстанция счела, че същите не оборват направените в атакуваните Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с Изх. №[ЕГН]/16.07.2020 г., и Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с Изх. №[ЕГН]/ г., издадени от А. А. - Инспектор по приходите при ТД на НАП С., офис „Център" констатации. С тях не се установявали факти и обстоятелства, с които да се изпълнят критериите по чл. 4. ал. 1 от ЗДДФЛ.

Предвид гореизложеното, в конкретния случай, от представените доказателства, не можело да се направи категоричен извод, че са изпълнени условията, при наличието на които лицето може да се определи като местно за Р. България и издадените откази за 2018 г. и за 2019 г. се явявали правилни и законосъобразни.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

От събраните по делото доказателства и след извършване проверка на обжалвания акт, съдът счита, че АО правилно е приел, че център на жизнени интереси на жалбоподателя не се намира в България. Центърът на жизнени интереси се намира в страната, с която той има най-тесни лични и икономически връзки. При преценката на този критерий превес действително следва да се даде на личните интереси на лицето, а не неговите икономически. Твърденията за служебни взаимоотношения на лицето с „Би Си П Д. Ай К. Ю К. Л. не пораждаат извода, че лицето пребивава постоянно на територията на Република България. Липсват данни жалбоподателят да е изпратен в чужбина от българската държава, от нейни органи и /или организации, от български предприятия, и членове на неговото семейство.

От събраните доказателства и след извършената проверка безспорно се установява, че центърът на жизнени интереси на жалбоподателя не се намира в България. Центърът на жизнени интереси се намира в страната, с която лицето има най-тесни лични и икономически връзки. При тяхното определяне може да се вземат предвид семейството, собствеността, мястото, от което дадено лице осъществява трудова, професионална или стопанска дейност, както и мястото, от което управлява собствеността си. При преценката на този критерий превес следва да се даде на личните интереси на жалбоподателя, а не неговите икономически интереси.

В конкретния случай, от представените доказателства, и към датата на подаване на искането за издаване на удостоверение не може да се направи категоричен извод, че са изпълнени условията, при наличието на които жалбоподателят може да се определи като местно за България и издадените решения за отказ съдът намира също за правилни и законосъобразни за период 2018 г. и за период 2019 г.

Втория критерий, посочен в чл. 4. ал. 1 от ЗДДФЛ - лицето да пребивава повече от 183 дни в годината в България, следва да се има предвид, че жалбоподателят разполага с удостоверение за продължително пребиваване в Република България за срок до 27.06.2020 г., но самото издаване на подобно удостоверение не изисква лицето да разполага с постоянен адрес в страната по смисъла на §1. т. 2 от допълните разпоредби на Закона за данъците върху доходите на физическите лица, във връзка с §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на Закона за българските лични документи. Посоченото удостоверение има за цел персоналната идентификация на съответното лице, но по никакъв начин не удостоверява трайното установяване на територията на Република България, още повече, че в настоящия случай лицето получава разрешение за пребиваване в страната на 29.10.2019 г. Действително жалбоподателят е представил договори за наем на жилище, който обаче е сключен с дружество „Би Си и Д. К. Л.“, регистрирано в М., В., но това само по себе си не доказва пребиваване на територията на страната, доколкото е напълно възможно и заплащането на наема да се осъществява, дори когато лицето е извън страната.

Спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане не заменят и не уточняват критериите, регламентирани с нормите на вътрешното законодателство на съответната държава, относно качеството „местно лице“.

Определянето на едно лице като местно на една държава по смисъла на СИДДО означава, че е носител на данъчни права и задължения, което от своя страна се определя с оглед вътрешното законодателство на тази държава. Спогодбите не създават нови критерии, а имали за цел да разрешават конфликти между държави, когато всяка от тях счита едно и също лице за свое местно лице. Приложими в производството по издаване на такъв документ са разпоредбите на вътрешното законодателство на Република България и О. К. В. и С. И. (ратифицирана със закон, Обн. ДВ. бр. 10 от 5 февруари 2015 г.).

В тежест на лицето, искащо да му бъде издадено удостоверение за местно лице, е да докаже наличието на всички законови изисквания с всички допустими доказателствени за това средства, което в случая не е сторено.

Вследствие на събраните доказателства правилно органът по приходите е установил, че задълженото лице не отговаря на критериите за издаване на удостоверение за местно лице или по-конкретно не може да се установи центърът на жизнени интереси на лицето да е на територията на Република България.

С оглед приложените към жалби с вх. № 94-М-622/30.07.2020 г. и жалба с вх. №94-М-623/30.07.2020 г. по описа на ТД на НАП С. писмени доказателства правилно административната инстанция е счела, че същите не оборват направените в атакуваните Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с Изх. №[ЕГН]/16.07.2020 г., и Решение за отказ за издаване на удостоверение за местно лице с Изх. №[ЕГН]/ г., издадени от А. А. - Инспектор по приходите при ТД на НАП С., офис „Център” констатации. С тях действително не се установяват факти и обстоятелства, с които да се изпълнят критериите по чл. 4. ал. 1 от ЗДДФЛ.

Предвид гореизложеното, в конкретния случай, от представените доказателства, не може да се направи категоричен извод, че са изпълнени условията, при наличието на които жалбоподателят може да се определи като местно за Р. България и издадените откази за 2018 г. и за 2019 г. и според съда са правилни и законосъобразни.

С оглед приложимостта на разпоредбите на Спогодбата, обжалваният административен акт е законосъобразен.

В съответствие с чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът дължи преценка по законосъобразност и относно издаването на ревизионния акт от компетентен орган, независимо дали в жалбата се съдържат подобни оплаквания или не. В тази връзка съдът намира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните разпоредби, същият не е нищожен, не е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби.

Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направено от страна на ответника по спора, което с оглед изхода на спора съдът намира за основателно. На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия съдебен съвет, в полза на Националната агенция за приходите следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл.

160, ал. 1, предложение трето от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Г. гражданин на В., [дата на раждане] год. във W. G. C. E., с паспорт №[ЕИК]. издаден на 11.05.2016 год. от властите във В., валиден до 11.02.2027 г., притежаваш удостоверение за продължително пребиваване в България №[ЕИК], издадено на 01.11.2019г. от МВР, валидно до 27.06.2023 г., с ЛНЧ: [ЕГН], чрез адвокат О. А. - член на В. адвокатска колегия, с адрес за кореспонденция: [улица]. ет. 5, С. 1000, срещу Решение № 23/18.08.2020 г. на Директора на ТД на НАП – С., с което са потвърдени Решения за отказ Изх. № [ЕГН]/16.07.2020г. и Изх. № [ЕГН]/16.07.2020г на А. А. - Инспектор по приходите при ТД на НАП С., офис „Център”, за издаване на удостоверения за местно лице на България за 2018 г. и 2019 г.

ОСЪЖДА М. Д. Г. гражданин на В., [дата на раждане] год. във W. G. C. E., с паспорт №[ЕИК]. издаден на 11.05.2016 год. от властите във В., валиден до 11.02.2027 г., притежаваш удостоверение за продължително пребиваване в България №[ЕИК], издадено на 01.11.2019г. от МВР, валидно до 27.06.2023 г., с ЛНЧ: [ЕГН], да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: